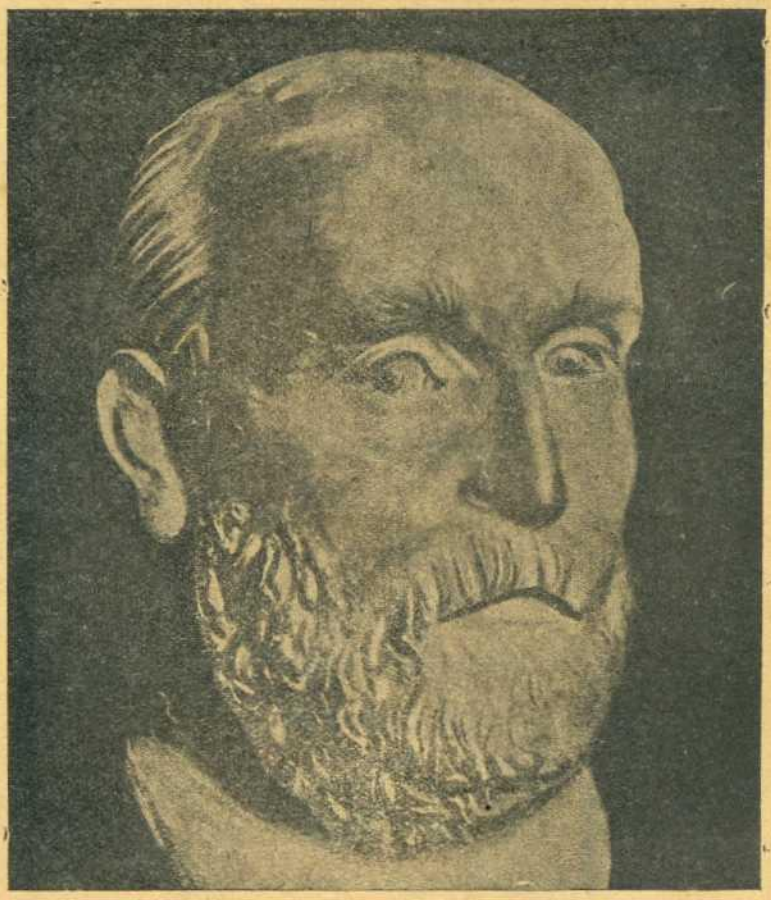
Joventut

Revista quinzenal vilanovina

núm. 2

ISMAEL SMITH.—«MANUEL MILÁ I FONTANALS»
Testa al vestíbul de l'Institut d'Estudis Catalans
(Clixé cedit per «L'Amic de les Arts»)

SUMARI : REMERCIAMENT. — UNS BREUS MOTS. — MANUEL DE CABANYES: J. Blanch i Boés. — NOTES DEL MEÚ CARNET: Remy. — A L'ENTORN DE L'ESPORT: P. Vintró i Oliveres.—FORMES DE LITERATURA: J. Serra Demestre.— UNA CONFERÈNCIA: J. B. B. — L'EUGA VELLA: Joan Vilavella. — HIMENEU: Jaume Pahissa. — DE QUINZENA EN QUINZENA: Tetracordo. : - : TEATRALS. — ESPORTS. — CINEMA.

Suplement de JOVENTUT: «Preludios de mi lira», poesies de Manuel de Cabanyes, traduïdes al català.

25 cèntims

Casa Marcet

Gran assortit en camiseria, gèneres de punt, confeccions i articles per a regal

PREU FIXE I ECONÒMIC

per comptar amb sucursal a Sitges

Plaça Riego, 6 : - : Vilanova i Geltrú

ESPAI RESERVAT
PER A L'EMPRESA
CINEMATOGRÀFICA
"CINÆS"

PRELUDIS
DE MA LIRA

ANY I VILANOVA I GELTRÚ, 22 MARÇ 1929 NÚM. 2

Joventut

Revista quinzenal vilanovina

LITERATURA ✠ POESIA ✠ HUMORISME
SPORTS ✠ TEATRES ✠ CINEMA

Dels articles publicats en són responsables exclusivament els seus autors.

Redacció i Administració: Sant Gregori, núm. 8, baixos

No es retornen els originals ni es sosté correspondència particular referent als mateixos.

Remerciament. - Uns breus mots.

Verdaderament ens sentim afalagats per la favorable rebuda que el públic ha dispensat al primer número de la nostra revista. La premsa, també ens ha acollit benèvolament, tant la de la vila — salvant alguna excepció que no té per nosaltres cap importància — com la forana.

L'èxit obtingut ens fa ésser extremadament optimistes per a l'esdevenidor, que no dubtem en creure'l obert ja als nostres ferms propòsits de fer de JOVENTUT una revista digna de la importància que té Vilanova.

A tots quants han sigut favoreixedors nostres, d'una o altra forma, els remerciem llur ajut. Per la nostra part, i per correspondre com cal aquest apoi. treballarem amb la fortalesa pròpia de la joventut, i, amb l'anhel de l'entusiasme més pregon, cercarem noves i valuoses col·laboracions, a l'objecte de què, seguint l'assaig iniciat, siguin conegudes arreu les lletres vilanovines.

* * *

Volem solament dedicar uns mots — i ben senzills — a un remitit aparegut en el «Diario de Villanueva y Geltrú», del passat dia 18 del corrent, i firmat per tres joves del «Fomento del Trabajo». No desitgem rebatre res del llarg i insípid remitit — i tan fàcil que ens resultaria — primerament perquè l'opinió tota s'ha posat al costat nostre, i comentar-lo seriosament fóra desentonar de la forma emprada pels senyors firmants, i després, perquè havem cregut que de l'únic lloc on es mereix parlar d'aquest assumpte és des del carnet humorístic.

Aclarim, també, que, salvant la literatura emprada per «Tetracordo», aquesta Redacció està identificada amb l'opinió del susdit redactor.

Així és que el director de JOVENTUT no ha estat enganyat ni ha badat. En canvi, fem avinent als tres senyors firmants del remitit en qüestió, si no se'n havien donat compte, que fent públic l'esmentat escrit contra nosaltres, han servit de joguet a certs individus que no veuen amb simpatia l'aparició i l'èxit de JOVENTUT. Ells sabran qui són els que més han treballat perquè el remitit sortís a la llum pública. — LA REDACCIO.

Manuel de Cabanyes

I. — LA NOSTRA ÍNTIMA DEVOCIÓ PEL POETA.

Havem de confessar l'íntima satisfacció que ens produeix parlar per primera volta, públicament, del nostre admirat poeta. Manuel de Cabanyes ha estat, des de fa alguns anys, un dels companys més fidels de les nostres meditacions i de la nostra vida intel·lectual. L'aviditat de llum i de bellesa ens uní de seguida amb l'esperit d'aquell poeta excels que havia escrit els seus versos admirables en el dolç enllaminiment de la solitud i la contemplació :

> Del corazón en el altar, do tiene
> pocos nombres inscritos,
> arde una llama pura, inmensa, eterna...
>
> (*Preludios, VII*)

Mai havíem exterioritzat aquest sentiment, degut a la nostra notòria insuficiència per a parlar de la seva vida i de la seva obra. Avui, però, en aquesta escaient publicació vilanovina i propera l'Exposició d'Art del Penedès, en què Vilanova vol homenatjar degudament el seu excels poeta, ens atrevim a rètre-li aquest humilíssim tribut d'admiració i pregona simpatia.

No hem d'emprendre, doncs, una crítica literària, per a la qual evidentment ens manca autoritat i preparació.

Els primers versos del nostre poeta els vàrem conèixer un un volum de les obres completes de Víctor Balaguer [1], que insereix un estudi d'aquest egregi vilanoví adoptiu, presentant les poesies de Cabanyes a la Reial Acadèmia Espanyola.

Llavors vingué a les nostres mans el volum d' «Horacianes» de Mossèn Costa i Llobera. Els versos del gran poeta de Mallorca, horacià fervent, foren un torrental de llum que amarà la nostra ànima de l'ideal sublim de serenor i bellesa de la Mediterrània antiga.

Llegírem amb especial emoció l'oda *A Cabanyes*, en la qual Costa i Llobera ret el seu tribut fervorós al poeta de Vilanova; en lloa l'ardidesa, la serenor, l'integritat catoniana, la puresa clàssica, en versos mascles, xops d'optimisme diví.

Després d'això, poguérem assaborir l'obra completa de Cabanyes,

l'edició portada a cap pel seu germà Sr. Joaquim de Cabanyes [2], edició que conté ademés d'alguns treballs en prosa, traduccions i poesies inèdites, el *corpus* veritable de la seva producció, el conjunt d'odes admirables que publicà amb el nom de *Preludios de mi lira*.

Des d'allavors ha augmentat progressivament la nostra íntima comunicació espiritual amb el poeta.

II. — L'OBRA DE CABANYES.

Aquest dolç enamorat de la bellesa horaciana, que polsà de nou la lira de Píndar, fent reviure el miracle de l'estrofa hel·lènica, commou en l'harmonia serena dels seus versos tot un món infinit «que palpitava en el seu breç d'ensomnis», adés vibrant de solemnitat esglaiadora execrant el vici, adés robust atleta de la forta lira, cantant l'Estiu i la Natura esplendorosa, adés modulant dolcíssimes estrofes, enfebrosides de geni, a la seva estimada immortal...

El que primer colpeix en l'obra de Cabanyes és aquella formidable estructura ètica, aquella independència del seu esperit integèrrim, aquella tenacitat de l'home just, de què ens parla Horaci (*Odes*, III, 3), impàvid davant les més violentes coaccions del mal: *impavidum ferient ruinæ*.

Després, aquell magnífic isolament del poeta que abandona totes les ànsies, els estímuls, les falagueríes, i àdhuc, els més dolços afectes del món, per a dedicar-se, serenament, en viu contacte amb la Natura, a l'alta degustació de les coses de l'esperit:

> Quis non malarum, quas amor curas habet,
> hæc inter obliviscitur?
>
> (Horaci, *Epod.*, II)

III. — L'HOMENATGE DEL POBLE

Cabanyes, com a poeta excels i meritíssim, és creditor al més fervent homenatge del poble.

Durant la seva vida fou inconegut i incomprès:

> Breves y oscuros de la tierra al seno
> fueron tus días en quietud llevados
>
> (Menéndez-Pelayo, *Oda a Cabanyes*).

Després, la seva glòria s'ha anat obrint pas treballosament, però decissivament. I en la nostra època de plena eflorescència clàssica, el seu nom ha conquerit, de faisó definitiva, l'aurèola radiant de l'immortalitat.

Cabanyes és per a Catalunya una alta realitat i una perenne promesa. Ho digué el gran poeta de Mallorca en aquestes estrofes admirables:

Tu que, a la pàtria arravatat, volgueres
almenys deixar-hi la mortal despulla
de ton doble esperit l'hereu suscita
potent sobre ton poble.

I no manqui a ta raça la corona
que amb temps i millor sort cenyir devies,
de Tarraco en l'Acròpolis sagrada,
Píndar de Catalunya.

J. BLANCH I BOÉS.

(1) Barcelona, 1895. (2) Barcelona, 1858.

L'euga vella

per

Joan Vilavella

És la nosa del mas
l'enderroc que no pot donâ un pas.
És alta i estirada,
té una orella tot just esmotxada
i una ratlla en son coll vermelleja;
la cua sacseja
i un eixam de moscotes l'envolta.
Ja no frisa ni escolta
l'aspre mot al que sempre serventa
obeïa cap viu i amatenta.
La bona euga calmosa fa via
vora el mur de la vella masia
i esbrotona un bri d'herba morent
son morro allargassat;
després el cos nafrat
brandeja lentament,
dóna un pas i es detura.
Ja res val ni de res bo i té cura
com no sia del bògit, i encara
les costelles li tusten si es para.
No serveix per la sella,
ja l'arada no vol l'euga vella,
mes sumisa treballa
car fibla el mot groller i el cop de tralla.

Notes del meu carnet

I

Un bell gest i una bella actitud. Heus ací les dues posicions idealment supremes que són donades a escollir als homes, i que corresponen a dues psicologíes netament oposades a dos conceptes totalment diferents de la vida, que són la projecció en el món exterior de dues ànimes inversament polaritzades. El gest és un acte material, plàstic, en oposició a l'actitud, que és una posició espiritual, que reclama, per arribar a assolir-la, un llarg procès de formació i evolució interna del *jo*.

El gest és un acte impulsiu; l'actitud és un acte reflexiu.

El gest és superfície; l'actitud és profunditat.

Els homes, segons llur psicologia i segons el seu concepte particular de la vida, empren, per situar-se en el món, una de les dues esmentades posicions. (Faig notar que parlo dels *homes* i no de la massa incolora i borrosa d'éssers vivents per als quals la Vida es redueix a les simples funcions vegetatives : menjar, treballar i dormir).

Podríem, doncs, classificar als homes en dues categoríes : En homes de vida exterior i en homes de vida interior.

Prototipus del primer grup és l'home d'acció; del segon, és l'home pensador.

L'home d'acció, davant d'un fet, reacciona adoptant un gest; el pensador, adoptant una actitud.

L'un, per definir la seva situació, té en contra el món exterior; l'altre sols té en contra *el seu* món interior.

Perquè un bell gest tingui lloc és necessari el concurs de determinades circumstàncies; l'home d'acció és un valor relatiu; el seu valor depèn del contrast amb el valor del món en el que ell acciona; és un actor, i se li fa necessari, per actuar, un públic; sense aquest, el gest fóra inexplicable i innecessari.

Poc importa que el públic sigui present o estigui absent; que és digui humanitat, poble o determinada secta política o religiosa.

Sempre serà condició *sine qua non* la seva existència.

En canvi, perquè pugui donar-se una bella, una digna actitud, sols és necessari l'existència del subjecte capaç d'adoptar-la.

El pensador, l'home de poderosa i intensa vida interior, sols obeeix a la seva *consciència vigilant*; per situar-se en el món, prescindeix del públic i no li fa falta escenari adequat per a destacar la seva actitud.

L'home d'acció és l'home del *present pur*, viu el present amb intensitat, però també sense profunditat.

L'home pensador viu el present com a *funció* del passat, tot albirant l'esdevenidor.

L'home d'acció sent la vida com a naturalesa; el pensador sent la vida com a història.

El bell gest és producte d'una exhuberància de potència fisiològica; una bella actitud és plenitud i maduresa espiritual.

Els grecs i els seus hereus, els romans, divinitzaren i immortalitzaren el bell gest; el cantaren, fou l'ideal de llur vida.

Hem dit que el gest és cosa material, plàstica. No és casualitat que els grecs trobessin l'expressió del seu sentit de la vida en l'art de l'estàtua, eminentment plàstic. S'equivoca Taine a l'intentar explicar-ho per influències exteriors.

En canvi, la bella o la digna actitud és patrimoni de l'home pertanyent a la cultura occidental.

Sols a aquest li és possible contemplar panoràmicament l'història des de les altures del *jo*.

L'home antic no té història, *no sent* l'història. Tucídides, en la primera pàgina del seu llibre, diu que abans de la seva època—any 400—no ha ocorregut res digne de contar-se.

L'home occidental s'esforça per crear una filosofia de l'història; per donar-li una interpretació; per fer-ne una cosa viva.

El concepte clàssic de l'heroi que ens ha tramès l'antiguetat no és res més que l'adoració del *gest sublim*. La frase d'Ovidi: «Un bell morir tota una vida honora», és la suprema apologia del bell gest.

En oposició al concepte clàssic de l'heroi, germina en el pensament occidental un nou concepte de l'heroisme, basat en la digna actitud.

Aquest nou concepte trigarà a obrir-se pas en el pensament de les masses seduïdes per la teatralitat del gest. Però deu imposar-se, perquè és l'únic digne d'imperar. Si no, sempre, es correrà el perill d'elevar a la categoria d'ídol a la vulgaritat.

Els joves—per ells escric—deuen reflexionar sobre això, i avui, que totes les sectes polítiques, religioses i filosòfiques, en completa decrepitud, reclamen amb insistència la seva col·laboració, per revifar-se deuen sotmetre el seu apostolat a crítica severa, per veure si responia a una actitud o a un simple gest.

No negaré que el gest pot ésser sublim, però sempre serà un gest.

I és que, en el fons, hi ha una diferència ètica fundamental.

Hi ha una ètica del gest i una ètica de l'actitud.

Avui que tant d'èxit obté entre el jovent la literatura estimulant i l'afició a les biografíes dels grans homes, no serà inútil esmentar l'admirable actitud de Bernard de la Palissy, la biografia del qual tots els joves deurien servar en llur memòria.

Havent pogut escapar a la matança catòlica de Sant Bartomeu, gràcies a la protecció de Catalina de Mèdicis, fou per ordre dels Setze, quan comptava prop de noranta anys, arrancat de la seva llar i tancat en un calabos de la fatídica Bastilla.

Mateu de Launay, un dels Setze, volia que es portés a l'espectacle públic — al suplici — al vell Bernard, però el Duc de Mayenne, feu perllongar el seu procès perquè l'edat i el calabos el matessin.

Havent-lo visitat el rei (Enric III) en la presó, li digué : «Bon home, si no canvieu de religió, em veig obligat a deixar-vos en mans dels meus enemics. Fa quaranta cinc anys que esteu al servei de la reina mare i meu; havem tolerat que visquessiu en vostra religió, entre els focs i els assassinats. Ara, de tal modo em veig forçat pels de Guissa i pel meu poble, que m'ha sigut precís deixar-vos empresonar. Demà sereu cremat viu si no us convertiu.»

«Senyor — respongué Bernard — ni els de Guissa, ni tot el vostre poble, ni Vos, podeu obligar a un terrisser a flectar el genoll davant d'unes estàtues, perquè *jo sé morir*.»

Heu-vos ací una bella actitud.

¿Quants joves tindrien la virilitat d'adoptar-la?

Aquest *jo sé morir* d'un home illetrat, que no havia pas llegit a Sèneca, deuen gravar-la els joves en son cor. Es l'apologia d' una bella actitud.

REMY.

A l'entorn de l'esport

Durant poques setmanes hem pogut enterar-nos d'alguns nuvis, que en l'hora dolça d'acabar de rebre la benedicció, han pujat a un avió disposats a fer d'aquesta manera el viatge que molts acostumen portar a terme per terra.

No casats encara, el gran Lindbergh ha volat també amb la seva promesa. Malgrat la prohibició que, segons les agències informatives, té de remontar-se pels aires si vol casar-se amb la filla del senyor Morrow, els periòdics ens han comunicat el vol realitzat pels dos enamorats. ¿Es que el futur sogre del gloriós pilot ha deixat sense efecte l'ordre donada a l'aspirant de la seva gentil filla, o bé, benèvol, els ha concedit un petit «raid» que, probablement, no serà el darrer? L'explicació és una mica difícil, car el país on viuen és llunyà, i les informacions no són completes.

El que ens interessa i ens dóna peu per a les presents ratlles, és posar de manifest l'atractiu que pot representar guiar un motor, tenint al costat la persona estimada. Passar per sobre de ciutats i de camps, de muntanyes i de plans. ¿Es disfruta d'emocions agradables, realitzant l'esmentat? Nosaltres creiem que s'anirà posant en pràctica, i que, per tant, seran varis els que seguiran la gesta d'uns joves aristòcrates del nostre país i la de l'ardit jove també, americà, que es féu cèlebre quan travessà per primera vegada l'Atlàntic, sol, en l' avió. Més que acte pràctic, obra de profit, la feta de Lindbergh serví com a exemple de valentia, llançant-se a una semblant proesa.

Es molt corrent casar-se i fer un viatge més o menys llarg, segons les possibilitats econòmiques de cadascú. Es visiten les principals ciutats del país, i els més adinerats, parteixen vers terres estrangeres. El que, per ara, no es veu gaire, és que, en dita circumstància, es posin dintre d'un aeroplà i emprenguin la volada.

No perquè hagi d'esdevenir imprescindible per als matrimonis novells, car aleshores defensaríem una tesi pràcticament impossible, ja que, casades o no de poc, sempre hi haurà persones disposades a no moure's de terra ferma, baldament el volar no els costés ni un cèntim; però és indubtable que han d'augmentar els que ho practiquin, sigui per

gust, per afany d'aventura o pel què diran els admiradors. Cada parella, que s'enlairarà, trobarà els motius propis i adequats.

Naturalment que, no espatllant-se l'aparell, unes hores de la lluna de mel passades entre boires i oint el brunzit del motor, han d'ésser cosa deliciosa, superlativament romàntica. Ademés, el tenir-se tan aprop, entre la immensitat de l'espai, ¿no ha de servir per ajuntar encara més aquells dos cors? L'emoció que s'ha de sentir en tals casos, suspesos en el buit atmosfèric, situació en la qual l'esperit cristià experimentarà més que en altre lloc la grandesa de Déu, ha de lligar forçosament i assegurar llur afecte.

(*Continuarà*)

P. VINTRÓ I OLIVERES.

Himeneu

per

Jaume Pabissa

En la negror d'aquesta nit fatídica
i en la foscor del xiprerar que em volta
veig una llarga processó d'antorxes.
Oh doncs! servents de mon galant, alceu-vos!
que són les flames de les llums guiadores
del pas de l'esplendenta comitiva
nupcial, que la esperada blanca esposa
d'altres terres llunyanes i serenes
a mon castell d'encantaments me porten.
Obriu el portal gran, obriu els patis,
que cavalcant, en ric estol s'acosten
dames amb blancs mantells, i amb armadures
d'argent els cavallers; quan l'alba nova
apunti al cel seran aquí i alhora
amb ells un aire nou d'hores més dolces.
Tot el misteri de ma vida amarga
altre existir d'aquí endavant albiro.
Ja no han de llençar més les aus nocturnes
sos xiscles agorers, ni el cavall negre
he de tornâ a muntar: deixeu-los lliures.
Els corns melanconiosos que avui donguin
sos cants al vent per la darrera volta,
apagareu la llàntia de llum pàl·lida
i tornareu a encendre els canalobres,
i en mon escut sense blassons, tot negre,
hi gravareu per eternal memòria
del dia gloriós, un cor en porpra.

Formes de literatura

Davant la fàrrega de literatura existent, és bon xic difícil pel jove lector sapiguer escollir, és a dir, valoritzar les obres i autors destriant el gra de la palla. Sovint succeeix que s'esmerça, en llibres insubstancials, un temps aprofitable. Gairebé tots ens havem empassat, llegint a la ventura, volums sense suc ni bruc, per manca d'orientació. Àdhuc ens veiem decebuts seguint indicacions d'amics i de crítics.

En aquest cas s'hi troben la majoria dels joves obrers, i també molts que no són obrers han passat per les escoles superiors, l'ensenyança dels quals fou deficient. Diguem, de passada, que no hi ha sistema de cultura, per ampli que sigui, que pugui satisfer a l'estudiant. I que aquells que s'emmotllaren a un programa n'eixiren deformats.

Això ens menà a fer unes reflexions, el resultat de les quals fou la conclussió de què hom té de llegir, d'acord amb les inclinacions personals llurs.

Cal que el jove lector sàpiga escollir, de la literatura que se li ofereix, aquella que més s'adigui amb llur modo d'ésser, avesant-se a prescindir de qualque guiatge aliè a l'esperit d'investigació; aquesta serà l'única capaç d'enriquir-li l'intel·lecte, i per tal, la més profitosa.

Li cal d'antuvi anar-se definint, és a dir, saber quins són per ell els problemes fonamentals i com reacciona davant dels susdits problemes.

Fer-se aquesta definició no és cosa fàcil. Tan sols després de molt d'estudi i meditació lliures, amb sentit crític desvetllat, arran dels homes i teories; tan sols després d'un anàlisi de sí mateix i de quant l'envolta hom trobarà el centre de gravetat, entorn del qual girarà, amb més o menys variants, tota la vida. Mentre no assoleixi aquest centre de gravetat, hom restarà mancat de personalitat, giravoltant—com marioneta — a l'entorn d'altri.

L'orientació del llegidor estriba, doncs, en l'assoliment de llur personalitat. Cal ajudar-lo en aquesta tasca de desvetllament. Les consideracions que sobre literatura fem a continuació tenen aquesta finalitat.

* * *

Hi ha moltes formes de literatura; però del punt de vista on l'esguardem s'agropen en dues branques. En una hi ha la literatura on

l'esperit és subordinat a la matèria. En l'altre hi ha la que la matèria és subordinada a l'esperit. La primera enclou la producció on la part, —diguem-ne més baixa—de la natura humana hi és exaltada sense altre finalitat que la d'esmussar la sensibilitat del lector. En l'altre, per contra, aquesta part baixa de la natura, després d'ésser purificada pel filtre de l'art, és transformada en elements al servei de l'esperit, i en conseqüència, transportada a regions de sublim excelsitud.

Diguem que la primera materialitza l'esperit, i que la segona espiritualitza la matèria. Cal allunyar i rebutjar la primera, tant com apropar i conrear la segona.

* * *

Priva, encara, el prejudici, que la literatura és bona o dolenta, segons l'etiqueta que duu enganxada. Funest error. La bona literatura no pot ésser patrimoni exclusiu de tal o qual escola, secta o partit. Obres vertaderament grans han produït homes de tota mena d'idees polítiques, socials i religioses. Com a mostra, citarem solament Cervantes, Rabelais, Dante, Goethe, Gugol, Dostoiewsky, Dickens, Víctor Hugo, Tolstoï, Anatole France i Romain Rolland.

Les sectes i partits, això sí, han influït molt en impedir l'amplitud de criteri que precisa, per a adoptar una actitud de comprensió envers els fruits de les intel·ligències més altes.

Cal cercar obres que tinguin escalf d'humanitat, que estiguin amarades de cordialitat i que siguin escrites amb emoció, sigui qui sigui el partit o secta al qual l'autor pertanyi. Obres d'aquest valor són exemples de sensibilitat ben dignes de què la nostra hi estigui sempre en contacte.

* * *

Es diu que la finalitat de la literatura és la creació de bellesa; però no és diu si aquest ideal de bellesa a d'ésser en profit propi, o bé d'uns quants, o bé de tots. Dit d'altre manera: ¿La literatura ha d'ésser individualística, aristocràtica o democràtica?

En aquest aspecte hi ha tres tipus de literats corresponents a altres tants de literatura. Uns fan literatura per sí mateixos, de cara a llur *jo*, i col·locant-se al centre de l'univers: són els narcisistes i egocentristes. D'altres que llurs obres són tan sols assequibles a un cercle d'escollits:

són els intel·lectuals aristòcrates. I d'altres que fan literatura de cara al poble; és a dir, per a intel·ligències de tots graus: són els afanyosos de nivellament intel·lectual.

Els primers tenen per costum tractar les qüestions de faisó tèrbola, intrincada i fosca; els segons ho fan emprant termes, el significat dels quals és tan sols conegut per una minoria; i els tercers escriuen amb tanta claredat i senzillesa que els pot entendre tothom.

Ara bé, si ço que ens mena a la lectura és l'adoració que per a nosaltres mateixos sentim, escollirem la literatura dels primers; si és l'afany vanitós de sobressortir ens aferrarem a la dels segons; i si és l'anhel de superació col·lectiva ens plaurà més la dels tercers.

* * *

No hem pas esgotat el tema; cal, però, acabar. Potser un altre dia ampliem aquest comentari o bé en fem de nous cercant altres punts de vista.

J. SERRA DEMESTRE.

Una conferència

BERTRAN I PIJOAN AL CÍRCOL CATÒLIC.—Cada any el Círcol Catòlic ens ofrena per la Quaresma vetllades de la més alta i selecta espiritualitat. Enguany aquestes conferències han tingut un relleu diríem extraordinari, doncs totes elles, sense excepció, han estat encomenades a primeres figures del catolicisme català: Lluís Millet, Maspons i Anglasell, Manuel de Montoliu...

El diumenge, dia 10 d'aquest mes, l'il·lustre publicista Lluís Bertran i Pijoan parlà d'«Allò que no passa», posant de relleu la perennitat de les valors essencials immutables al costat de la caducitat de les formes accidentals. Digué que cap teoria no elimina les valors eternals doncs per haver-hi una transformació calen dos elements: un que passa, canvia i un que no passa, roman.

En el fons de totes les transformacions de l'Humanitat veiem el drama engendrat per la desproporció entre les aspiracions infinites de l'home i els seus mitjans limitats. Aquest problema etern — afegí — sols poden resoldre'l l'equilibri del cor i la pensa i les valors immutables i essencials del Cristianisme. Fou molt aplaudit.

J. B. B.

De quinzena en quinzena...

CARNET HUMORISTIC

Havem llegit el remitit que ens han adreçat tres intel·ligentíssims joves de la «Juventud del Fomento», i, la veritat, havem quedat convençuts.

La prosa és vibrant i rica i, sobretot, els arguments convincents. Després de llegir aquest remitit—digne per la delicadíssima gràcia del seu estil d'ésser signat per un Wilde—¿qui és el que no confessa, avergonyit, que l'«Ocell» era mereixedor del primer premi?

Nosaltres tenïem d'aquests tres subjectes que signen el remitit un concepte completament equivocat. Ara veiem clarament que el cap no el tenen tan sols per fer-hi aguantar el barret; que pensen profunda i lògicament i són posseïdors d'una cultura formidable i d'una educació esmeradíssima, molt escaienta, per cert, amb la seva impecable elegància i distinció.

Com a vilanovins, s'esborronem d'inefable joia en veure que de tres cervellets aixís, brollin, com d'un manantial inexhaurible, tanta bellesa i veritat. Forçosament, després d'això, havem de creure amb l'òptima evolució de la nostra formosa vila.

En aquell remitit només hi trobem un defecte: que un dels tres prodigis signi amb el nom de «Paco». Ho som encara més ases del que diuen ells, o aquest nom no figura al santoral, i a més, és asarsuelat, lleig i pocasolta. «Paco» és el nom escollit amb preferència pels autors de «Género chico» per fer riure a porteres i a soldats, en les que diu un personatge: «¡Paco!, toca», i contesta l'altre: «¡Paco!, u tocas tú u toco yo».

Per lo demés, ço que diuen de l'aufalç ho voliem tenir en compte: havem resseguit amb la màxima atenció la llista de nostres subscriptors veient amb sorpresa que tan sols n'hi figurava un dels tres que firmen el remitit, ço que ens impossibilita, de moment, de complaure'ls, fins que s'allistin els altres dos, que aixís podrem comprar l'aufalç al pormajor, si és que aquesta sigui la seva menja, que en dubtem.

Per acabar podríem plagiar una frase cèlebre o una dita popular. No ho farem; però atenent la predilecció que aquests esperits hipersensibles senten pel «tango», escollirem el següent:

«Adiós muchachos
compañeros de mi vida... etc.»

TETRACORDO.

El text d'aquesta revista ha passat per la censura governativa.

Teatrals

«FOMENTO DEL BAILE POPULAR».—En el teatre d'aquesta entitat fou estrenat a Vilanova el prop passat diumenge el gran drama en tres actes i en prosa de l'Ambrosi Carrión, *El Fogueral.*

La manca d'espai ens priva de poder-nos extendre en comentari sobre la valor teatral de l'obra. Sí que volem fer constar, però, que segons la nostra manera de pensar és una obra excel·lent en tots conceptes i d'una vigorosa teatralitat.

Cal fer remarcar el gran treball de l'aficionat senyor Mercadé, el qual digué i féu un *Escorçó* impecable. El senyor Puig ens oferí un Jaume d'Oriana just. Els demés arrodoniren el conjunt. — *J. de B.*

Esports

Abans que tot, creiem vergonyós l'espectacle donat el passat diumenge al camp dels Alumnes Obrers en el partit que l'equip d'aquesta entitat vilanovina efectuà contra el del «Vilafranca F. C.». Sigui la culpa dels uns o dels altres — sens dubte cap dels contendents l'admetrà—el cas és que aquell fet sensible no dignificarà als dos onzes, ni al públic que ajudà a tan poc edificant espectable, ni — molt menys, i més llastimós — servirà per estrènyer els llaços d'amistat entre les dues poblacions veïnes.

Girem full. Avui es troba l'onze alumnista en una forma bastant acceptable. La davantera, amb el Rovira a l'extrem, jugava admirablement. La baixa d'aquest «equipier» l'ha malmès una mica. Sembla, però, que la inclusió de Gaya la revifarà novament. Així ho fa esperar el partit que féu el diumenge. Gener, amb la major voluntat del món, encara no rendeix suficient joc per a inquibir-lo al primer equip. En la ratlla mitja s'han provat dos centres: Pons i Perelló. Ni l'un ni l'altre poden ocupar avui tan difícil lloc. La ratlla mitja — és opinió personal ço que exposem—la cercaríem en els jugadors Alemany II, Bertrán I, Baiges, i amb aquest mateix arrenglerament. Alemany II, ben entrenat, podria ésser valuós element per al campionat vinent. Es jove i posseeix un joc magnífic. Dels dos restants ja sabem que poden ocupar dignament el lloc assenyalat. Dels defenses poca cosa direm. Només que es comenci a cercar un substitut per En Roca, que els anys d'actuació ja són molts i pesants. D'En Llopis, ni cal parlar-ne.—*OLIMPIC.*

Cinema

Es una mica dificultós, en el poc espai de què disposem, parlar amb l'extensió que es mereixen el seguit d'excel·lents pel·lícules que en aquests últims quinze dies «Cinæs» ens ha projectat a les sales del Bosc i l'Artesà. Cal englobar-les totes juntes. Recordem la magnífica—per tots conceptes magnífica—presentació de *El Rey de Reyes*, l'apassionant argument de *Legionarios*, l'excel·lent treball de Dolors del Río en *Los amores de Carmen*, i el conjunt insuperable de *El Enemigo*. Cadascuna d'aquestes grans pel·lícules mereixeria un ampli comentari. També, en qüestió de varietats, el conjunt ha sigut força acceptable. Cal fer remarcar la vinguda de l'excel·lent Joaquim Montero i la seva «Radio-Revue». — *F. C.*

IMP. DIARI RAMBLA PRINCIPAL, 41 VILANOVA I GELTRÚ

Sabateria "Bartolí"

de

Salvador Rovirosa

Calçat de Calitat

PROGRÉS, 36
VILANOVA I GELTRÚ

La nova
LLIBRERIA
VIDAL
restarà aviat oberta
al públic

Rellotgeria de S. Montañés

38, PROGRÉS, 38

Especialitat en la reparació de tota classe de rellotges, màquines de cosir i d' escriure i fonògrafs

Precisió - Baratura

Es passen a recollir els encàrrecs a domicili

Sabateria

"LA BOTA DE ORO"

de

JOSEP MAYNÉ

■

ESPECIALITAT EN
CALÇATS A LA MIDA

■

PROGRÉS, 22
VILANOVA I GELTRÚ

ATENCIÓ

Gran especialitat en netejar i desinfectar dipòsits i cisternes per l'Hipoclorit Electrolític.

Procediment inofensiu i de gran eficàcia.

■

Per a encàrrecs:

Joan Mestres
Carrer Major, 46

Joaquim Tous
Kiosc Minerva

Atwater Kent Radio

CONECTE SIMPLEMENTE LA CORRIENTE Y ESCUCHE SIN ACUMULADORES NI PILAS QUE CARGAR O REEMPLAZAR.

MAS DE 2.000.000 EN USO

TALLERES CABA

MEMBRILLO, 11

Villanueva y Geltrú

CONFITERIA I PASTISSERIA

— DE —

JOAQUIM SERRAS

Casa acreditada en tota mena de Dolços i Pastes.
Vins generosos. - Xampany de les millors marques.

Especialitat en els encàrrecs

SERVEI A DOMICILI

Per a les properes festes de Pàsqua no olvideu
que les millors «mones» es fan en aquesta casa.

Rambla Principal, 91 - Tel. 160 - Vilanova i Geltrú

Beguda

espumosa

Pic-Nic

Refrescant

i estimulant

Francesc Pujol

Automòbils de lloguer

Taller de reparacions

Rambla de la Pau, 6 i 8, i Clavé, 2

Telèfon 138

VILANOVA I GELTRÚ